

mer, som skulde være bestalte, indviede Mænd, befuldmægtigede til at forhandle med Ministeriet, og derefter unde Thingets øvrige Medlemmer Lidet eller Meget af Underhandlingerne, eftersom de syntes bedst om. Jeg finder, at dette vilde være dobbelt forkastelig, og jeg skal, for det Tilfælde at der skulde være Majoritet i Thinget for, at et Udvalg nedfattes nu, stille det Forslag, at Udvalget kommer til at bestaae af samtlige Thingets Medlemmer, men jeg maa ved Siden deraf vedblive min første Formening, at vi helst maae lade Sagen gaae umiddelbart til 1ste Behandling, hvor da Ministeriet, der jo paa et tidligere Trin har lovet os at ville give alle de Dplysninger og Forklaringer, som det var muligt, kan faae Leilighed til at give disse Dplysninger og Forklaringer. Lad da det høie Ministerium faae Leilighed dertil for aabne Døre og under al den Offentlighed, som kan finde Sted, for at de værdifulde Ting, man derved faaer at høre, virkelig kan blive fælles Eiendom.

Grundtvig: Jeg vilde blot tage mig den Frihed at bemærke, hvad jeg troede, fulgte aldeles af mit Foredrag, at det paa ingen mulig Maade var min Hensigt, at det Udvalg, der blev nedsat, skulde have nogen egen Forhandling med Ministeriet; jeg meente blot, at det skulde komme til Sikkerhed og saavidt muligt til Enighed om, under hvilke Betingelser vi kunde gaae ind paa den os forelagte Beslutning, og at det da skulde være overladt til den offentlige Drostelse hert Salen at vise, baade hvad hele Thinget og hvad Ministeriet tænke derom.

Eschering: Det skulde gøre mig meget ondt at være imod det ærede Medlem, som sidst talte; men jeg troer, at han, overveiet netop fra hans eget Standpunkt, vil komme til den Erkjendelse, at de Dplysninger, som han ønsker, vil han lettest komme til ved 1ste Behandling; jeg troer, at han da snart vil overtøye sig om, at vi vel ikke kunne tage det os meddeelte Fællesforfatningsudkast under Behandling i den Betydning, at vi kunne stille Ændringsforslag dertil, votere dem og derpaa sige, at de i den Stikelse skulde ind i Loven; men vi kunne tage det under Behandling i alle sine Enkeltheder og derefter komme til en

Beslutning, om vi ville gaae ind paa den Forandring, som skal gjøre Danmarks Rigsdag til noget andet, end den er, og overføre en Deel af dens Magtfuldkommenhed til en ny Repræsentation; det er vor Berettigelse, det er netop den Forudsætning, hvorunder Hans Majestæt Kongen har givet sin Bekræftelse til den Indskrænkingslov, som vil komme til at træde i Kraft, naar vi ved denne Beslutning ere blevne enige med Regjeringen derom. Jeg troer, at det vil være til Gavn for hele Sagen og især være til Gavn for dem, som ønske at vide, hvilke Midler vi kunne anvende for at naae dette Maal, at vi komme saa tidlig som muligt til under Offentlighedens Tilstedeværelse at forhandle med Regjeringen derom. Forøvrigt holder jeg ogsaa for, at skulde vi ikke gaae denne Vej, og ikke kunne enes om ikke at lade Sagen gaae til Udvalg nu, saa maatte det Retteste være at gjøre samtlige Medlemmer af Thinget til Udvalgets Medlemmer.

Grundtvig: Ja, den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Eschering) troede vistnok ikke selv, at det, som han fremsøgte, vilde have den mindste overbevisende Kraft for mig. Det var ogsaa en ganske ny Betragtning fra hans Side, som jeg her mødte, af hvad der foreligger, af hvad vi egentlig have at gjøre; thi efter hvad jeg tidligere har seet at være den ærede Rigsdagsmands Mening, maatte jeg vente, at han meente, at naar den Tid kom, som nu er kommen, kunde vi ligesaa godt give vort Samtykke eller Svar i denne Anledning, naar vi ikke kjendte Udskastet, som naar vi kjendte det, (Eschering: Nei, jeg beder om Forladelse, det har jeg aldrig sagt!) idet han fandt, at hvad vi, som dansk Rigsdag, da vilde have at gjøre, vilde hverken være mere eller mindre end at bestemme den Dag, da vi vilde „slaae os selv ihjel.“ (Eschering: Maa jeg bede om Ordet.) Jeg kan ikke begribe, hvorledes den ærede Rigsdagsmand, naar han netop vilde henvende sig til mig og modsigge mig — hvad der dog vistnok heller ikke kan gjøre ham saa meget ondt, siden han har gjort det saa ofte — da ikke vilde lægge Mærke til, hvad jeg sagde om det Frugtesløse i at gjøre Indvendinger imod, eller stille Betingelser med Hensyn til de enkelte